

Зарубіжний досвід показує, що реалізація таких проектів на основі державно-приватного партнерства здійснюється в транспортній сфері (дороги, аеропорти, мости, порти), соціальній сфері (освіта, охорона здоров'я, туризм, освіта), житлово-комунальні послуги (будівництво житла та соціальних об'єктів, тепlopостачання та водopостачання).

Програми державно-приватного пратнерства, які використовуються в туристичному напрямку мають на меті розвиток туристичної інфраструктури та туристичних об'єктів, покращенню іміджу України в світі та залучення нових інвестицій в економіку України.

Всі ці завдання можна вирішити на основі державно-приватного партнерства.

Перелік посилань:

1. Press Release UNWTO Statistic [Electronic source]. – Access mode : http://media.unwto.org/ru/press-release/2016-01-19/chislo-mezhdunarodnykh-turistskikh-pribytii-v-2015-godu-vozroslo-na-4-i-dos_
2. WTO_highlights_2016.

**КООРДИНАЦІЯ Й СТАНДАРТИЗАЦІЯ ОРГАНІЗАЦІЙНИХ СТРУКТУР
В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ**

М.В. Кривченко, здобувач вищої освіти

Науковий керівник: Н.А. Бочарова, к.е.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

У сучасних умовах господарювання діяльність організацій задає дві вимоги: необхідність поділу праці для виконання різних завдань і потреба в його координації в рамках цілісного процесу. Тому організаційні структури розрізняють залежно від способів поділу праці й координації діяльності. М. Мінцберг [4] виділяє наступні види координації:

1. Взаємне узгодження – досягається координацією праці за допомогою простого інформаційного обміну. Співробітники повинні виконувати окремі завдання та спілкуючись узгоджувати свої дії. Застосовується в організаціях з простою структурою та ускладненою структурою.

2. Прямий контроль припускає, що координацію здійснює індивід, що віддає розпорядження й накази іншим співробітникам. Такий контроль може сприятиме координації завдяки тому, що одна людина повинна назначати завдання та контролювати їхнє виконання.

Координація може бути досягнута за допомогою стандартизації. Існують чотири форми стандартизації [1]:

1. Стандартизація процесу праці – це специфікація або програмування безпосереднього змісту діяльності, завдання процедур, яким необхідно впливати. Стандарти процесу праці розробляють аналітики. Вони повинні так програмувати працю співробітників, щоб забезпечувалась тісна координація.

2. Стандартизація випуску означає специфікацію результатів праці, що потребує високої погодженості різних видів діяльності. Ці стандарти розробляють також аналітики.

3. Стандартизація навичок – стандартизація торкає працівника, який повинен використати у своїй діяльності певний обсяг знань і навичок. Стандарти походять від оператора у ході професійної підготовки до професії.

4. Стандартизація норм – це загальний набір переконань, що впливають з місії організації, на основі чого здійснюється координація дій (рис. 1).

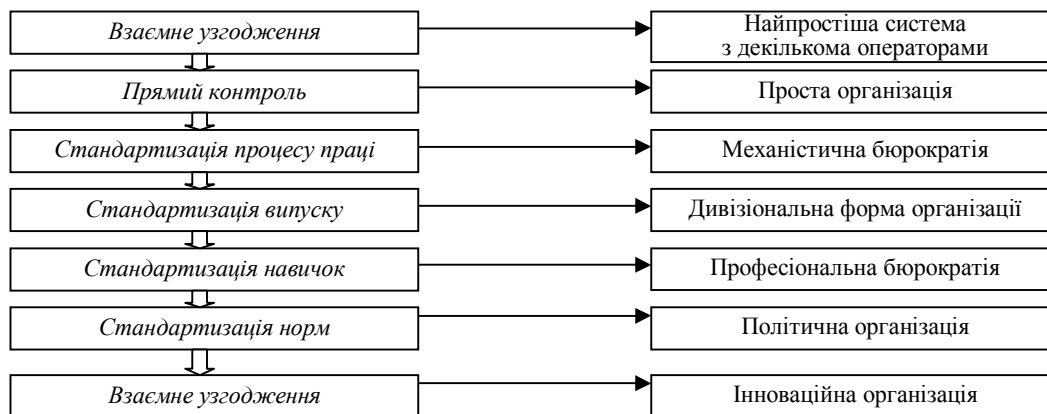

Рисунок 1. Еволюція способів координації і їхній вплив на тип організації [2]

Координаційні механізми застосовуються у порядку зростання складності організації: від найпростішого механізму до стандартизації праці та норм. При цьому, якщо стикатися зі складною працею, що не можливо стандартизувати, організація знову повертається до взаємного узгодження (найпростішого координаційного механізму). Від ступеня механічності або органічності організаційної системи застосовуються певні координаційні механізми.

Таким чином, зі збільшенням розмірів організації поглиблюються процеси поділу праці (спеціалізації). При цьому для того, щоб забезпечити належний рівень координації діяльності працівників організації потрібно залучити більшу кількість менеджерів, що мають відповідну освіту, що відповідає міжнародним освітнім стандартам, досвід, що враховує глобалізаційні процеси, та навички, сформовані під час праці в організації.

Перелік посилань:

1. Корпоративний менеджмент : учеб. пособ. / И. И. Мазур и др. – М. : Омега-Л, 2005. – 376 с.
2. Масляно П. П. Побудова мета моделі діяльності на основі загально психологічної теорії діяльності О.М. Леонтьєва / Масляно П. П., Вознюк С. С., Вознюк А. С. // Наукові вісті НТУУ «КПІ». – 2010. – № 1. – С. 53-64.
3. Мескон М. Основы менеджмента / Мескон М., Альберт М., Хедоури Ф. ; пер. с англ. – М. : Вильямс, 2010. – 672 с.
4. Минцберг Г. Структура в кулаке : создание эффективной организации / Г. Минцберг. – СПб.: Питер, 2005. – 512 с.
5. Продіус І. П. Удосконалення організаційної структури управління промислового підприємства / І. П. Продіус, М. П. Пріступа // Економіка: реалії часу. – 2012. – № 3-4 (4-5). – С. 17-22.
6. Смачило І. І. Принципи формування та структура механізму управління сталим розвитком підприємства / І. І. Смачило // Економіка розвитку. – 2013. – № 3 (67). – С. 79-82.

РОЛЬ АГРОХОЛДИНГА У КЛАСТЕРІ СІЛЬСЬКОЇ ТЕРИТОРІЇ

І.М. Куліш, к.держ.упр., с.н.с.

ДУ «Інститут регіональних досліджень імені М.І. Долишнього НАН України», м. Львів

Після тривалого періоду занепаду, під час якого основна частка продукції сільського господарства вироблялась у індивідуальних господарствах, на сьогодні в Україні зафіксоване зростання ролі сільськогосподарських підприємств. Однак, ця тенденція, на жаль, не викликана збільшенням кількості фермерських господарств чи кооперативів, малих та середніх підприємств, а лише швидким розвитком агрохолдингів.

Виражена тенденція з укрупнення земельного банку і залучення зовнішнього капіталу почала простежуватись у 2005-2010 рр. Саме це стало однією з типових причин створення крупного аграрного бізнесу того часу, метою якого здебільшого було швидке накопичення ресурсів і вихід з бізнесу власників шляхом вигідного продажу цих активів. За вказаний період земельний банк агрохолдингів зріс приблизно у 4 рази і досягнув відмітки у 4 млн га, а частка у структурі сільськогосподарських угідь, що перебувають у власності сільгосппідприємств, зросла до 18,1 %. Середньорічний приріст землі під контролем вертикально інтегрованих структур досягав більше, ніж 30 % на рік. Починаючи з 2015 р. активний розвиток агрохолдингів зупинився [1, с. 4], що стало однією з причин зменшення з 2015 р. частки продукції сільського господарства, виробленої сільськогосподарськими підприємствами (табл. 1).

Таблиця 1 – Розподіл сільськогосподарської продукції за типами виробників

	2000	2005	2010	2011	2012	2013	2014	2015
Продукція сільського господарства (у постійних цінах 2010 р.), млрд грн	151,02	179,61	194,89	233,70	223,25	252,86	251,44	239,47
у т. ч., у сільськогосподарських підприємствах	58,00	72,76	94,09	121,05	113,08	136,59	139,06	131,92
Частка продукції сільського господарства виробленої у сільськогосподарських підприємствах, %	38,4	40,5	48,3	51,8	50,7	54,0	55,3	55,09

Джерело: власні опрацювання на підставі [2, с. 25; 3, с. 44].